

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 214/2023-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Ntok/2/2020 z 30. septembra 2020 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Tost/48/2020 z 25. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. januára 2021 domáha vyslovenia bližšie nekonkretizovaných práv rozhodnutiami všeobecných súdov uvedenými v záhlaví tohto uznesenia.

II.

Skutkové východiská

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 2Ntok/2/2020 z 30. septembra 2020 odmietol podľa § 402 ods. 2 Trestného poriadku návrh sťažovateľa na obnovu konania vedeného na krajskom súde v trestnej veci sp. zn. 1T/62/1992, v ktorom bol sťažovateľ odsúdený na trest odňatia slobody na doživotie. Krajský súd v odmietavom uznesení uzavrel, že ide o ďalší návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania, ktorý sa opiera o tie isté skutočnosti a dôkazy, ako boli použité v predchádzajúcom návrhu (konania sp. zn. 3Ntok/3/2014 a sp. zn. 4Tost/13/2015), a preto je na neverejnom zasadnutí nutné postupom podľa § 394, § 397 ods. 2, § 399 ods. 2 a § 402 ods. 2 Trestného poriadku návrh odmietnuť.

3. Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu sťažnosť podľa Trestného poriadku. Dôvodil, že sú splnené podmienky na povolenie obnovy konania, a navrhuje výsluch svedka [REDAKOVANÉ], ktorý môže ozrejmiť dôvody výmery uloženého trestu. Tento svedok by vysvetlil, prečo pri určovaní výšky trestu bolo pri preukazovaní viny sťažovateľa predmetom len konanie väzňov, a nie aj konanie dozorcov. Tieto skutočnosti boli súdu skôr neznáme,

pretože sťažovateľ sa o nich dozvedel až v roku 2006 pri návšteve svedka [REDAKOVANÉ] a toho času už nebohého [REDAKOVANÉ] v ústave na výkon trestu. Krajský súd pochybil, pretože ho pred rozhodnutím podrobne nevypočul k okolnostiam, pre ktoré podal návrh na povolenie obnovy konania. Jeho podanie bolo nesprávne posúdené ako opakovaný podnet, pretože žiadal, aby sa súd oboznámil aj s archívnu nahrávkou kamerových záznamov z priebehu súdneho pojednávania.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 3Tost/48/2020 z 25. novembra 2020 sťažnosť sťažovateľa zamietol. Najprv zdôraznil, že o návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania bolo už rozhodované skôr. Krajský súd uznesením z 10. marca 2015 v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 24. júna 2015 vtedy zamietol návrh na povolenie obnovy konania. Na verejnom zasadnutí 10. marca 2015 bol sťažovateľ k podanému návrhu podrobne vypočutý a okrem iného žiadal, aby bol prehratý zvukový záznam zachytený diktafónom. Oba konajúce súdy sa v skoršom konaní dôsledne vysporiadali so všetkými odsúdeným navrhovanými dôkazmi a skutočnosťami, a to aj pokiaľ ide o rozhovor medzi sťažovateľom a [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Najvyšší súd sa z uvedených dôvodov stotožnil so záverom krajského súdu, že ide o ďalší návrh sťažovateľ na povolenie obnovy konania, ktorý sa opiera o tie isté skutočnosti a dôkazy, ako boli použité v predchádzajúcom návrhu na povolenie obnovy konania, o ktorých bolo právoplatne rozhodnuté.

III.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ objasňuje, že ho v roku 2006 vo výkone trestu navštívil [REDAKOVANÉ] a vysvetlil mu, že z dôvodu politického nátlaku nemohol pri rozhodovaní o sťažovateľovom treste uznať poľahčujúce okolnosti a iný trest ako doživotie uložiť nemohol. Predmetný rozhovor počul aj [REDAKOVANÉ]. V roku 2020 preto opätovne požiadal o obnovu konania, pričom žiadal o vypočutie [REDAKOVANÉ], o oboznámenie sa so zvukovým záznamom zo súdneho procesu, ako aj o vypočutie dozorca [REDAKOVANÉ]. Argument súdov o nemožnosti oboznámiť sa so zvukovou nahrávkou, keďže tá sa v súdnom spise nenachádza, považuje za výhovorku.

6. Odkazujúc na rozhodnutia ústavného súdu sťažovateľ vyjadruje presvedčenie, že krajský súd dôvody na obnovu konania neskúmal s náležitou starostlivosťou. Na účel zachovania spravodlivého procesu mal najvyšší súd pri svojom rozhodovaní brať do úvahy dôvody, ktoré sťažovateľ uvádzal, mal sa s nimi vysporiadať a nevyhovárať sa. Súčasne sa mal riadiť právnym názorom trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. Tpj 44/2013 o obnove konania *ex lege*. To však odmietol, pretože by musel uznať manipuláciu s príslušnými súdnymi spismi.

7. Sťažovateľ uviedol, že ústavnú sťažnosť doplní jeho právny zástupca, k čomu však nedošlo.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39

zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

IV.1. K napadnutému uzneseniu krajského súdu:

9. Z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať uznesenie krajského súdu, keďže na základe sťažnosti podanej podľa Trestného poriadku ho meritórne preskúmal najvyšší súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu právam sťažovateľa. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

IV.2. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu:

10. Sťažovateľova argumentácia sa zakladá na jeho presvedčení o existencii dôvodov obnovy právoplatne ukončeného trestného konania vo výroku o treste. Ústavný súd z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zistil, že ani krajský súd, ani najvyšší súd nerozhodli o sťažovateľovom návrhu na podklade vyhodnotenia jeho argumentácie o splnení podmienok na obnovu konania ako nedôvodnej. Krajský súd sťažovateľov návrh odmietol z dôvodu podľa § 402 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého súd môže návrh na obnovu konania odmietnuť na neverejnom zasadnutí iba v tom prípade, ak návrh uvádza tie isté skutočnosti a dôkazy, ktoré už boli skôr právoplatne zamietnuté, a návrh nanovo podaný je len jeho opakovaním. Obsahovou podstatou ide o konštatovanie prekážky rozhodnutej veci. Najvyšší súd sťažovateľovu následnú sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu zamietol, keďže sa stotožnil so závermi krajského súdu o existencii procesnej prekážky pre meritórne posúdenie sťažovateľových dôvodov.

11. Dôvody ústavnej sťažnosti, ktorými je ústavný súd podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, však neatakujú právny názor najvyššieho súdu (predtým krajského súdu) o prekážke právoplatne rozhodnutej veci pre rozhodnutie o návrhu sťažovateľa na obnovu konania. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu tak nemožno preskúmať na podklade dôvodov ústavnej sťažnosti. Hoci by totiž ústavný súd argumenty sťažovateľa posúdil a vyhodnotil ako dôvodné, nijako by tým nebolo spochybnené uznesenie najvyššieho súdu, keďže sa zakladá na dôvodoch odlišných. Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že najvyšší súd v napadnutom uznesení opakoval niektoré dôvody, ktoré viedli v skoršom konaní k zamietnutiu sťažovateľovho návrhu na obnovu konania. Opakovanie uvedenej argumentácie ale nepredstavovalo nosný dôvod ústavnou sťažnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Tým bola povinnosť súdov uplatniť § 402 ods. 2 Trestného poriadku.

12. Ústavná sťažnosť sťažovateľa je v tejto časti zjavne neopodstatnená. Z tohto dôvodu ju bolo potrebné odmietnuť z dôvodu uvedeného v § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

13. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu odstraňovať jej procesné nedostatky (nekvalifikované plnomocenstvo na právne zastupovanie, chýbajúce náležitosti návrhu na začatie konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. apríla 2023

Robert Šorl
predseda senátu